

Harasztiné Bata Zsuzsanna, ny. óvodapedagógus
Budapest

Bogi-Dalma mese: A fürge gyík és társai

A áprilisi napfényben a Rózsa domb legszebb utcáján, kő kerítések repedéseiből óvatosan bújnak elő a kis gyíkok.

Egész télen dermedt testtel vártak az első tavaszi napsütésre.

A kövek lassan melegednek át, így a testük is egyidejűleg melegszik fel s karcsú vékony farokkal, villogó szemmel jönnek elő napozni. Az örökzöldek tövében hamarosan bimbót nyit a harangvirág, a szelíd zsálya, estike és hajnalka, a vidám nevű cickafark fehér ernyős virágzatával.

A gyíkok közül a legfürgebb a sziklakertek felé szalad, a fehér lyukas mészkövek közé, ott meglapul, hosszú barna csík szegélyezi testét két oldalt, a hátán is csík szalad végig, apró homokszínű, barna pikkelyekkel.

Most a fürge gyík villanásszerűen tovatűnik, négy lábán, kis talpán az öt ujj tapadó korongokkal segíti, hogy képes legyen felkapaszkodni a függőleges repkény futotta kő falra is.

Veszélyt érez. Állandóan fél. Vajon miért?

Dolmányos varjú áll nagy testével a kőfal tövében, aztán idekap-odakap. Csak nem gyíkra vadászik?

A gyík fürge, hisz a nevében is benne van, senki sem bánthatja őt és társait, mert nagyon hasznosak és védettek. Tojásaikból hamarosan kikelnek az utódok.

Tovaszalad a homokszínű gyík, figyelni, hogy hol vannak a társai. Újabb rések, repedések mélyéről jönnek elő a kicsik és nagyok, egymáshoz simulva szívják magukba a fényt.

A sziklakert mellett márvány szökőkút áll, még nincs benne víz. Egy szépséges zöld gyík mozdulatlanul lapul a káván. Elindul a fűben, hogy hangyatojást keressen. A tavalyi száraz levél perceg lábai alatt, majd visszaszalad a csipkés kő párkányra.

Gyönyörű a teste.

A homokszínű gyík szerényen közeledik.

A zöld gyík álmodozva mondja neki:

-Valamikor nagyon nagy voltam és szárnyaim nőttek és a levegőben repültem.

A fürge gyík hallgat.

A zöld mondja:

-Visszavágyódom, mennék megint az óriás pikkelyes fenyőkhöz, a vastag törzsű páfrányok közé, ahol indák lógtak a fákról és zsongás, állandó zengés - bongás volt az erdőben és a fojtogató melegben óriásira nőttek a pálmák. Elrepültem felettük és most nem találom vissza.

Nézi a fürge gyík az álmodozó zöld gyíkot.

-Valóban erről álmodtál?- kérdi tőle.

A zöld ránéz.

-Nem álom, valóság volt, tudom. Még minden lehetséges. Egyszer majd meglátod, hogy megnövök, szárnyat növesztek, elszálllok, elrepülök. Ha nem hiszed, kérdezd a kék gyíkot, ő is repült valamikor. A kék gyík azonban nem itt él, hanem köves sziklás hegyeken. Talán egyszer, ha elindulsz, meg fogod őt találni.

A fürge gyík hitte is, meg nem is a szárnyas repülő gyíkok történetét, de a csoda most kezdődött, mert a kék gyík megjelent a szökőkútnál. Olyan volt, mint egy ékszer, a nyaka körül világosabb és sötétebb színek keveredtek, csillogtak. A testét borító kék pikkelyek szikráztak. A kékszínű valamivel nagyobb volt a homokszínű barnás fürge gyíknál.

Nézték egymást.

A kék mondja:

-Álmodtam. A csillagokba vágyom, kéken szikrázom, mint az Esthajnal csillag, mint a Vénusz. Máris mennék, de megvárom az éj közeledtét.

A fürge gyík mondja:

-Talán a zöld gyíkkal kellene találkoznod, ő éppen szárnyat növeszt, mert repülni készül.

A kék mondja:

-Igen, hallottam erről, ismerem a tervét.

Régi és megismételhetetlen történet az, hogy valóban voltak repülő gyíkok az ősidőkben. Az én őseim is repültek, de én nem az óriás pálmák közé, hanem a csillagokba vágyom.

Eljött az est, keleten tündökölt az Esthajnal csillag, a nyugati égbolton a Hold vékony sarlója fénylett.

A kertekben a hangosan ciripeltek a tücskök, mintha egy egész zenekar szólna.

Reggelre eltűnt a kék és a zöld gyík, a kő párkányon két kis pikkely maradt utánuk.

A homokszínű fürge gyík az ódon kerítésen napozott s arra gondolt, hogy nem lehet álom, mert a két pikkelyt otthagyták éjjel az álmodozó gyíkok, s ezzel megidéztek egy mesés világot.

A nap egyre melegebben tűz, felhőnek nyoma sincs az égen. A domb legszebb utcáján, ahol a kertek rózsabokrokkal vannak tele, most két kíváncsi kislány, Dalma és Bogi sétál, árnyékuk rávetül kőkerítésre. Anya velük van, mindig mesél, néha régi történeteket is. Anya mindent tud a gyíkokról, melyeket mindig meg akart fogni kisgyerekek korában.

Óvatosan nézik a homokszínű gyíkokat, a nagyokat és a kicsiket, a kövéreket, a karcsúakat, a hosszúakat és rövideket, de azok hirtelen eltűnnek a nap forró fényében, s mind bebújnak a hűvös sötét résekbe, repedésekbe, a vastag falak biztonságos rejtekébe.

A homokszínű fürge gyík egy pillanatra kidugja fejét, villogó szemével figyel a kislányokat s mintha jelezne:

-Majd hamarosan jövök én is a kicsinyeimmel, melyek most bújtak ki a tojásokból, s újból találkozhatunk. Én itt maradok a Földön, mert jó itt, békés a táj és nem álmodom pálmákról, csillagokról még szárnyakról sem. Csak fény meg víz és csend legyen és hosszan tartó legyen a Nyár, hogy felnőjenek az apró tudatlan és óvatlan kis gyíkok, mire eljön a számukra még ismeretlen hideg Tél.